

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนคำพื้นฐาน และนิสัยรักการอ่านที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู สมมติฐานการวิจัย คือ ความสามารถในการอ่าน การเขียนคำพื้นฐาน และนิสัยรักการอ่าน กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 2 อำเภอบางไทร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 29 คน และทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple random Sampling) โดยจับฉลาก กลุ่มแรกเป็นกลุ่มทดลอง จัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และกลุ่มหลังเป็นกลุ่มทดลองที่จัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา แผนการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน การเขียนคำพื้นฐาน และแบบสอบถามนิสัยรักการอ่าน ใช้เวลาในการทดลอง 25 ชั่วโมง โดยใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง แผนแบบ Pretest posttest control group design วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมและตัวแปร (ANCOVA) ซึ่งใช้คะแนนความสามารถในการอ่านก่อนการทดลอง และนิสัยรักการอ่านก่อนการทดลองเป็นตัวแปรร่วม

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการอ่านคำพื้นฐาน หลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียน กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
2. ความสามารถในการเขียนคำพื้นฐาน หลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไม่สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
3. นิสัยรักการอ่านหลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาสูงกว่านักเรียน กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูที่มีต่อการอ่าน การเขียนและนิสัยรักการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1" มีประเด็นที่น่าสนใจนำมาอภิปรายดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านคำพื้นฐาน หลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียน กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจจะเป็นผลมาจาก

1.1 นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาได้เรียนรู้จากส่วนรวมไปหาส่วนย่อย ซึ่งสอดคล้องกับหลักทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติที่เป็นการสอนสิ่งที่มีความหมายแก่นักเรียน โดยใช้สื่อการเรียนการสอนจากง่ายไปหายาก ซึ่งเริ่มจากการใช้ความหมายโดยรวมที่จะสื่อสารทั้งหมด ภาษาเขียน ทำความเข้าใจความหมายก่อนเข้าใจระบบเสียงที่ใช้แทนความหมายรวม ทั้งระบบตัวอักษรที่เป็นสื่อสัญลักษณ์แทนเสียงหรือความหมายจะช่วยให้การรับรู้และเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้น

1.2 การใช้ภาษาระหว่างครูกับนักเรียน ระหว่างนักเรียนกับนักเรียนช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอยากแสดงออกทางภาษาได้ลองผิดลองถูกได้ทดลองใช้ภาษาเพื่อทำความเข้าใจด้วยตนเองทำให้การพัฒนาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นไปอย่างเป็นธรรมชาติ

1.3 นักเรียนได้เรียนรู้ไปตามลำดับขั้นตอนของวิธีการสอน ทีละขั้นไม่ข้ามขั้นตอน และเรียนรู้ทุกขั้นตอน จึงช่วยให้นักเรียนมีผลการอ่านที่สูงกว่าการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู และแบ่งวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึงเป็นกิจกรรมที่ครูได้วางแผนไว้ก่อนอย่างเหมาะสม จึงทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ กระตือรือร้นในการทำงาน ผู้เรียนมีโอกาสฝึกปฏิบัติและมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆอย่างเป็นขั้นเป็นตอนตามลำดับ การพัฒนาภาษาโดยใช้ประสบการณ์ตรงในการสื่อสารด้วยกระบวนการทางความคิดของตนเอง จากการพัฒนาความหมายโดยตรงของบริบทไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาอันได้แก่ หน่วยเสียง หน่วยคำ หน่วยไวยากรณ์ และระบบตัวสะกดตัวอื่น ๆ โดยใช้สื่อการสอนและการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นตามชนิดและความหลากหลายในการสื่อความหมายของเนื้อความหรืออรรถลักษณะในบริบทต่าง ๆ ผู้เรียนจะได้รูปแบบการเรียบเรียงและวิธีการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมโดยสามารถพัฒนาความคิดรวบยอดจากสื่อต่าง ๆ เป็นความคิดของตนเองถ่ายทอดเป็นภาษาพูด ภาษาเขียนและสื่อความหมายที่ให้ไว้

การจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์และการปฏิบัติงานอย่างอิสระควบคู่กับการแนะนำช่วยเหลือของครู โดยครูช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ด้วยปฏิสัมพันธ์ทั้งวาจาและไม่ใช้วาจาร่วมกันระหว่างผู้เรียนกับครู ผู้เรียนกับผู้เรียน เกิดความสนุกสนาน ได้ใช้ความสามารถในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทำให้นักเรียนมีผลในการอ่านคำพื้นฐานสูงกว่าการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับ สุธีพร ปาละดี (2531 : บทคัดย่อ) ได้ทดลองเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนและการระลึกครั้งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 2 ห้อง ๆ ละ 30 คน โรงเรียนสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ ผลการทดลองคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีการระลึกสิ่งที่อ่านได้ในวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 สอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2537 : 98) ได้ประเมินความสามารถทางภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเปรียบเทียบกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบปกติ พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบปกติ โดยเฉพาะสมรรถภาพทางการเขียน เรียงความ การพูด และการอ่านจับใจความ ซึ่งสอดคล้องกับผลการทดลองของ สุรศักดิ์ กาญจนการุณ (2531 : บทคัดย่อ) พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนโดยวิธีสอนแบบปกติซึ่งสอดคล้องกับ มัลลิกา ภักดีณรงค์ (2531 : บทคัดย่อ) ; สุชามาส สังข์ลาโพธิ์ (2531 : บทคัดย่อ) ; นันทรัตน์ ชื่นชนม์ (2531 : บทคัดย่อ) ; จรัสศรี กิจบัญญัติอนันต์ (2532 : บทคัดย่อ) ; นฤมล กังวาล ไกล (2534 : บทคัดย่อ) และสมชาย กระจายศรี (2536 : บทคัดย่อ)

เสาวลักษณ์ รัตนวิษณุ (2530 : บทคัดย่อ) และสุภาพร อินทร์หอม (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจการอ่าน ความสามารถในการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ ศศิธร วงศ์ชาติ (2542 : บทคัดย่อ) ผลการทดลองพบว่า ความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ประนอม สุขนาคะ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทดลองเปรียบเทียบ ความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการอ่านแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จำนวน 80 คน กลุ่มทดลอง 40 คน กลุ่มควบคุม 40 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามคู่มือครูผลการทดลองพบว่าความเข้าใจการอ่านภาษาไทยสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความสามารถในการเขียน .05 สอดคล้องกับ พรทิวา พานิชชีวะกุล (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน การเขียน และความสนใจในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคำเขื่อนแก้ว หนองบัวลำภู อำเภอกำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร จำนวน 80 คน ใช้เวลา 16 คาบ ผลการทดลองพบว่าความสามารถทางด้านอ่านเขียน ความสนใจในการเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ความสามารถในการเขียนคำพื้นฐานหลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ไม่สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจาก

2.1 การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู มีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้ที่มีลักษณะคล้ายกันคือการแจกลูกสะกดคำ โดยการให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำ ให้คุ้นเคยกับคำนั้น ๆ สามารถนำคำนั้นไปใช้ประโยชน์ได้ ฝึกออกเสียงให้ถูกต้อง แล้วจึงฝึกเขียนสะกดคำ และฝึกสะกดคำให้มีทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน (อมรรัตน์ คงสมบูรณ์. 2536 : 16) การจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 2 วิธี สอดคล้องกับความสนใจ และความสามารถของผู้เรียน กล่าวคือ คำพื้นฐานต่าง ๆ นั้นเป็นคำที่ผู้เรียนใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นคำที่มีความหมายต่อผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่รวดเร็วและมีความคงทนในการเรียนรู้

2.2 การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู ทั้ง 2 วิธีผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับครู ได้ฝึกการสะกดคำ การสร้างคำใหม่โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญควบคู่กับการบรรยายของครู ซึ่งเริ่มจากการสนทนาซักถาม การบรรยาย การทนายปัญหา การแบ่งกลุ่ม การทำงานกลุ่ม คิดหาข้อสรุปร่วมกัน นำเสนอผลงานโดยมีการประเมินผลงานร่วมกัน ประกอบกับการฝึกปฏิบัติเป็นรายบุคคล รายกลุ่ม

2.3 ในการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครูยึดหลักการพัฒนาการเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : 120) ในการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ที่ว่า พัฒนาการในการเขียนเชื่อมโยงกับองค์ประกอบต่าง ๆ 4 ด้าน คือ ด้านกายภาพ ด้านสัญลักษณ์ ด้านความหมายของภาษา และด้านสังคม กล่าวคือ ด้านกายภาพ หมายถึงการที่เด็ก

เป็นตัวแทนบทเรียนบนหน้ากระดาษ คือการที่ผู้เรียนได้สวมหน้ากากตัวอักษร สระและนำมาผสมกัน ทำให้สร้างความคุ้นเคยกับตัวอักษร การจัดวรรคตอน การผสมตัวอักษร และการใช้ตัวอักษร ด้านสัญลักษณ์ หมายถึง การที่เด็กใช้สัญลักษณ์ของภาษาในการเขียน โดยเฉพาะเรื่องการพัฒนาความคิดที่ว่าการเขียนเป็นตัวแทนของเสียงมากกว่าความหมายของภาษา รวมทั้งการใช้ตัวสะกด และการแบ่งวรรคตอน ด้านความหมายของภาษา หมายถึง การที่เด็กเข้าใจและสร้างความหมายจากบทเรียนด้านการเขียน นอกจากนี้ ยังรวมถึงความเข้าใจของเด็กเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่เขียนกับสิ่งที่ผู้เขียนหมายความถึงชนิดของโครงสร้างเชิงกายภาพและสัญลักษณ์ที่เด็กทำขึ้นเพื่อสื่อสิ่งที่ตนต้องการให้กระจ่าง ด้านสังคม หมายถึง การสรรค์สร้างด้านของการสื่อสารในภาษาเขียน พัฒนาการการสังเกตของผู้อ่านรวมถึงบริบทที่การเขียนเกิดขึ้น

จากเหตุดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ความสามารถในการเขียนคำพื้นฐานของกลุ่มที่ได้รับ การจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไม่สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู

3. คะแนนนิสัยรักการอ่านหลังการทดลองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มที่ ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสูงกว่านักเรียน กลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตาม คู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นผล เนื่องมาจากการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ทำไปตามขั้นตอนเป็นลำดับตั้งแต่ขั้นที่ 1 จนถึงขั้นที่ 5 ครบ ทุกขั้นตอน เริ่มจากขั้นที่ 1 อ่านเชิงเล่าให้ผู้เรียนฟัง เป็นการนำคำพื้นฐานที่ใช้ใน ชีวิตประจำวัน มาผูกเป็นเรื่องบ้านแม่ไก่ ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้เรียนคุ้นเคยเพราะทุกบ้านในชุมชนของ ผู้เรียนจะเลี้ยงไก่ทั้งไก่บ้านและไก่ชนทำให้ผู้เรียนชอบและตั้งใจฟัง ขั้นที่ 2 ผู้เรียนเล่าเรื่อง ย้อนกลับ เมื่อผู้เรียนได้ฟังเรื่องเล่าก็อยากเล่าตามธรรมชาติและสนุกกับการตอบคำถาม การเล่น บทบาทสมมติ เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน ผู้เรียนกับครู ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกัน ผู้เรียนช่วยกันบอกเรื่องให้ครูเขียนทำให้ผู้เรียนเพลิดเพลิน สนุกสนาน เพราะได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ได้ฝึกอ่านพร้อมกัน อ่านเป็นกลุ่มโต้ตอบกัน เมื่อมาโรงเรียนผู้เรียนก็จะให้ความสนใจและอ่านคำที่ แผนภูมิที่ครูดัดไว้ที่ฝาผนัง ขั้นที่ 4 ผู้เรียนทำหนังสือเล่มใหญ่ ผู้เรียนมีความตั้งใจและรับผิดชอบใน หน้าที่ของตนเพราะได้ทำ กิจกรรม มีการวางแผนการทำงานและแก้ปัญหาพร้อมกัน ช่วยเหลือ ซึ่งกันและกัน เอื้อเฟื้อต่อกัน สร้างผลงานด้วยความสนใจ ตั้งใจและภาคภูมิใจ สอดคล้องกับ ความสามารถของผู้เรียน ขั้นที่ 5 ฝึกทักษะทางภาษา ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางภาษาจากคำที่ คุ้นเคยเพราะในกิจกรรมจะนำคำจากหนังสือเล่มใหญ่มาฝึกทักษะทางภาษาทั้งแบบเดี่ยวและกลุ่ม ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทุกขั้นตอน ผู้เรียนได้ยิ้ม หัวเราะทุกกิจกรรม จึงสรุปได้ว่าผู้เรียนสนุก สุข กับการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2546 : 86) กล่าวว่า ผู้เรียนมีโอกาส ได้คุ้นเคยกับกระบวนการอ่านที่ถูกต้องและเหมาะสมกับการเรียนรู้ของมนุษย์ ส่งผลให้เกิดนิสัยรัก

การอ่านได้ทำการทดลองสอนภาษาไทยด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษาได้ทำการทดลองเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโครงการของศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่านที่จังหวัดสุรินทร์ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยและความสนใจในการเรียนภาษาไทยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 สอดคล้องกับ พรทิภา พานิชาชิวะกุล (2536 : บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านการเขียนและความสนใจในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครูกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคำเขื่อนแก้วชนูปถัมภ์ อำเภอคำเขื่อนแก้ว จังหวัดยโสธร จำนวน 80 คน ใช้เวลา 16 คาบ ผลการทดลองพบว่า ความสามารถทางด้านอ่าน เขียน และความสนใจในการเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้และข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้

1.1 ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้ตรงตามรูปแบบที่กำหนดผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีคะแนนเฉลี่ยในการเขียนไม่แตกต่างกับการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครู จึงควรนำการจัดการเรียนรู้ทั้งสองแบบไปใช้สอนด้านการเขียนคำพื้นฐาน

1.2 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารและศึกษานิเทศก์ ควรนำการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและการจัดการเรียนรู้ตามคู่มือครูไปร่วมใช้ในการพิจารณากำหนดนโยบายและวางแผนงานวิชาการ เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการอ่าน การเขียน และนิสัยรักการอ่าน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการอ่านโดยการจัดการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับตัวแปรด้านอื่น ๆ เช่น เจตคติต่อการอ่าน ความคงทนต่อการเรียนรู้

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบอื่น ๆ เช่น การจัดการเรียนรู้แบบ Story line การจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT

2.3 ควรมีการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในรูปแบบที่ 2 คือ การจัดการเรียนรู้แก่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มี 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 นักเรียนอ่านเรื่องร่วมกัน ขั้นที่ 2 ครูโยงเรื่องที่อ่าน ขั้นที่ 3 เขียนเรื่องร่วมกัน ขั้นที่ 4 อภิปราย สนทนาและวิเคราะห์ ขั้นที่ 5 เสริมทักษะทางภาษาและรูปแบบที่ 3 คือ การจัดการเรียนรู้แก่นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จนถึงชั้นมัธยมศึกษา มี 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ปฐมนิเทศ ขั้นที่ 2 สะท้อนความคิด ขั้นที่ 3 บันทึกย่อสาระของเรื่อง ขั้นที่ 4 สังเคราะห์สาระของเรื่อง ขั้นที่ 5 ทบทวน ตรวจสอบ

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา